Karikatür

— Salıncak da mevkie benziyor.. İnsan yükseldikçe aşağıdakileri küçük görüyor !

Nikbinler: (Meşhur Fransız ressamı Pavis'in karikatürleri)

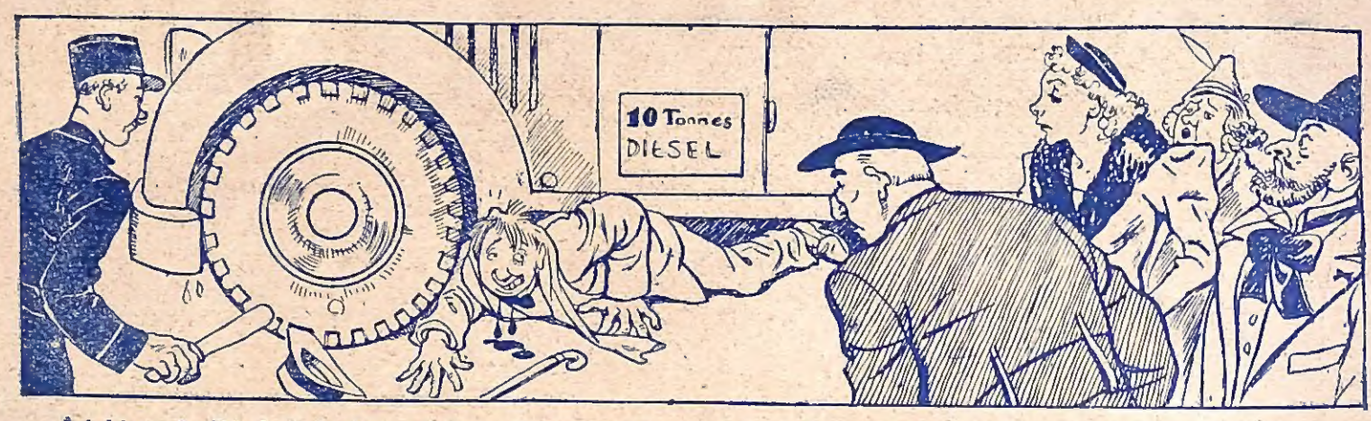

— İyi ki yeni elbiselerimi giymemiştim... O zaman karıma lâf anlatamazdık!...

Operatör — Çok müteessifim, fakat bir bacağınızı kesmek mecburiyetindeyim!...
Hasta — Üzülme bay doktor, ya iki bacağımı da kesmiye mecbur olsaydın ne yapacaktın?...

— Bir çocuğunuz oldu, fakat simsiyah bir zenci yavrusu..
— Yine talili imişim hem zenci, hem de sakat doğabilirdi ya!.

— Hanım şoför ile kaçtı..
— Otomobil ne oldu?.
— Otomobil garajda duruyor...
— Demek oluyor ki bir felâkete uğramışım!...

No. 68 CİLT: 3 YIL: 2 FİATİ 10 KURUŞTUR 17 NİSAN 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

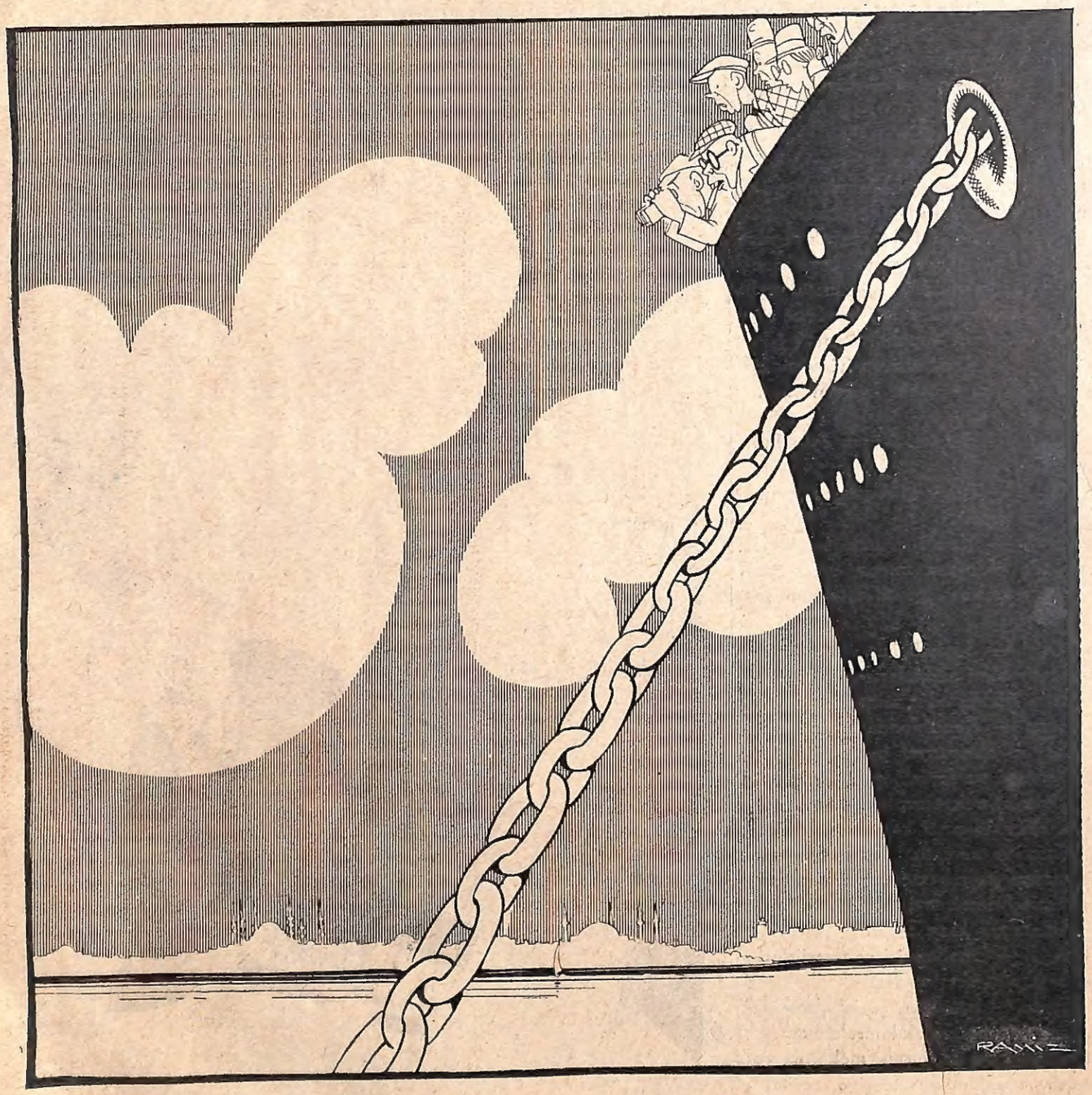

İSTANBUL SEYYAH ŞEHRİ!

— İşte İstanbul... Dünyanın en kıymetli incisi...
— Tevekkeli değil, pek pahalı diyorlar!...

Bir Ankete Cevaplarım..

«Kurun» arkadaşımız okuyucularına yirmi kadar sual soruyor ve bunlara verilecek cevaplara göre bir adamın ne karakterde ve ahlâkta bir insan olduğu teayyün edeceğini iddia ediyor.

Nasıl bir insan olduğumu ötedenberi kendim de merak ettiğimden «Kurun» un suallerini birer birer kendime sordum. Netice şu çıktı:

Sual 1 — Fikrinizi olduğu gibi ve hiç tereddüt etmeden söylüyor musunuz?

Cevap — Dostlarımla kötü kişi olmıya, kendimi işimden açığa çıkartmıya, köyümden, mahallemden ve evimden kovdurmıya, saatte birkaç defa ötekinden berinkinden dayak yemiye ve mahkemelerde sürünüp hapishanelerde yatmıya şimdilik niyetim olmadığından bunu ancak kendi kendime söylendiğim zaman yapabiliyorum.

Sual 2 — Kendinizi en iyi arkadaşlarımızdan üçüne üstün buluyor musunuz?

Cevap — Elbette. Kurun öyle bulmuyor mu?

Sual 3 — Tek başına yemek yemesini sever misiniz?

Cevap — Kendi evimde ve kendi soframda olduğum zaman evet. Başkasının sofrasına davetli olduğum zaman hayır.

Sual 4 — Söylediğiniz lâkırdıların sizi dinliyenleri alâkadar edecek şeyler olmasına dikkat eder misiniz?

Cevap — Kendisinden kârlı bir iş, yüksek bir memuriyet beklediğim büyük mevki ve servet sahiplerile, güzel kadınlarla konuşurken evet... Bilhassa alacaklılarıma karşı son derece inandırıcı ve alâkadar edici bir lisan kullanmıya gayret ederim... Fakat saygısız misafirlere, traşçılara, tatlı dilli dolandırıcılara karşı hayır.

Sual 5 — Emellerinizi ve teessürlerinizi başkasına açar mısınız?

Cevap — İstediğim şeyin olmasına yardımı dokunabilecek kimselere emelimi sözle, istida ile, hususî mektupla ve başkalarından alınmış tavsiye mektuplarile açarım. Fakat başkalarına karşı kendimi daima idealinden gayri şeye metelik vermez tok gözlü, vakur ve mağrur gösteririm.

Teessürlere gelince; başıma gelen bir felâkete dostların için için sevindiklerini görmemek için onları mümkün olduğu kadar saklarım.

Sual 6 — Tanıdıklarınızdan borç para ister misiniz?

Cevap — Benden borç istiyeceklerini herhangi bir suretle sezdiğim ve tahmin ettiğim bildiklerden evet. Çünkü artık kimseye borç para vermemiye azmetmiş olduğuma onları ikna için bundan daha iyi çare yoktur.

Sual 7 — Anlattıklarınızı kısaca bitirir misiniz?

Cevap — Makul bir lâkırdı söyliyeceğim zaman evet. Ne söylemek istediğimi kendim de pek kestiremediğim vakit hayır.

Makale adedi hesabile yazı yazdığım vakit evet, satır hesabile yazdığım vakit hayır.

Sual 8 — Misafir sever misiniz?

Cevap — Pek sık gelmemek ve geldiği zaman fazla oturmamak şartile evet.

— Baba, «Taksitle satış da ne demek?.
— Yani, parası icra vasıtasile alınır demek yavrum!...

Sual 9 — Söz verdiğiniz yere geç kalır mısınız?

Cevap — Bir, nihayet iki saatten fazla geçiktiğim katiyyen vaki değildir.

Sual 10 — Başkalarının çocuklarını sever misiniz?

Cevap — Çocuklarımın başkalarının çocukları olmadığından katiyyen emin bulunduğum ve Allah yine de göstermesin, şimdiye kadar bu hususta tecrübem sebketmemiş olduğu için bu suale cevap veremiyeceğim.

Sual 11 — Gülünçlükler yapmayı sever misiniz?

Cevap — Herkes gibi ben de sevmem iddiasındayım ya, hakikat, zannederim, bunun tamamile aksinedir.

Sual 12 — Yedi kişiden fazla kalabalıktan sıkılır mısınız?

Cevap — Evde evet. Şehir tiyatrosunda hayır.

Sual 13 — «Son derece», «müthiş», «dünyada görülmemiş, işitilmemiş» yolunda mübalâğalar yapar mısınız?

Cevap — Bu tarzda mübalâğalar Mahmutpaşa yokuşu esnafından Ankara caddesinde gazeteci esnafına intikal edeli hayli zaman olmuştur.

Bunları kullanmıyan gazetecinin meslekte tutunmasına imkân var mıdır?

Sual 14 — Vadinizi unutur musunuz?

Cevap — Bir düğün veya ziyafette hazır bulunmayı vadettiğim zaman aslâ; fakat vergi vesaire tahsildarlarına ettiğim vaitlere karşı hafızam maalesef biraz zayıftır.

Sual 15 — İşleriniz fena gittiği zaman kızar mısınız?

Cevap — Böyle bir huyum olsaydı bütün hayatımı önüme gelene kızıp saldırmakla geçirmem ve şimdi tımarhanede bulunmam lâzım gelirdi.

Sual 16 — Arkadaşlarınızın muvaffakıyetine sevinir misiniz?

Cevap — Bu muvaffakıyet benim zararıma olursa, meselâ benim kendime çıkmasını beklediğim bir piyango ikramiyesi ona çıkarsa hayır, Aksi halde evet.

İşte Kurun'un anketine cevaplarım. Ahlâk ve karakter notumu vermek artık size düşer. Fakat bunu yapmadan evvel elinizi vicdanınıza koyarak bu sualleri bir de kendi nefsinize tatbik edin. Bakalım ne cevap alacaksınız?

KARİKATÜR

Bay — Nişanlandınız demek?.
Bayan — Evet, ben nişanlandım fakat o vuruldu!...

Bilmiyecek ne var?

Hiç unutmam, Martın 29 uncu günü gecesi bizim birader derse çalışıyordu. Keyifi yerinde değildi. Kitaplardan birini bırakıp birini alıyor, defterlerin içini dışına çıkarıyordu.

Bir aralık yüzüme baktı, baktı da sordu:

— Ağabey.

— Patla!

— Ağabey, sana bir şey soracağım! Senenin en uzun günleri hangileridir?

— Onu bilmiyecek ne var aptal, her ayın son günleri...

Yağma yok!

Otomobilini çaldırmıştı. Bunu duymıyan kalmadı. Dostlarından biri sordu:

— Nasıl oldu yahu, kocaman otomobili nasıl çaldırdın?

— Ehemmiyeti yok diyorum anlamıyorsunuz. Hem çalan hırsızı tanıyorum, hem de otomobilin nerede olduğunu biliyorum.

— Şu halde polise gidip enselet..

— Yağma yok, iki yüz liralık bir tamir istiyordu, onu yaptırsın o zaman görüşürüz.

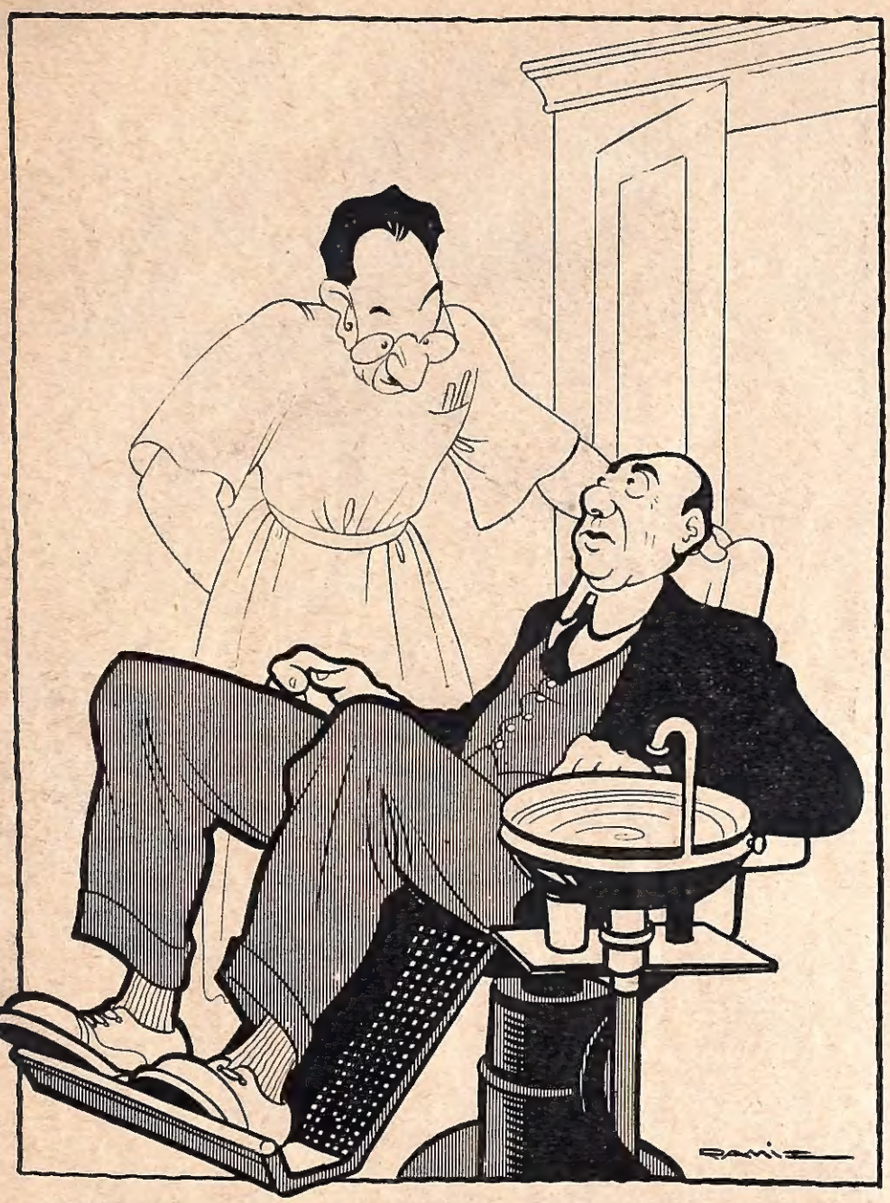

BİRİBİRİNDEN YAMAN İKİ IZTIRAP!

— Bu bir şey değil doktorcuğum, evde çektiğim ıztırabı bir bilseniz...
— Dişinizden mi?.
— Evet, karımdan!...

Aptallığımıza Doymıyalım!.

* * *

İki işportacı paket yapmak için satın aldıkları gazetelere göz gezdiriyorlardı. Bir tanesi heceliye heceliye şöyle bir serlevha okudu: En büyük halk romancısı, üstat Hüseyin Rahmi romanlarından 20 sene tamam elli bin liraya yakın para kazanmış.

Bunu dikkatle dinliyen arkadaşı somurtarak:

— Gördün mü? Yandım bu işe doğrusu, dedi,.

Öteki sordu:

— Ne oldu, hangi işe yandın?

— Duymadın mı, adam romanlar yazmaktan binlerce lira kazanmış. Keşki şimdiye kadar işportacılık edeceğimize roman yazsaydık. Vah! vah! Aptallığımıza doymıyalım.

Nereden bildin?

Küçük Acar, bütün küçük acarlar gibi birçok şeyleri merak eder, meraklandıklarını da gelir annesine sorardı. Bir gün yine geldi ve sordu;

— Anneciğim, ben doğmadan evvel sen benim erkek olacağımı biliyor muydun?

— Hayır, yavrum.

— O halde erkek olduğumu nasıl öğrendin?

— Sen doğunca, öğrendim.

— Tuhaf şey... Doğduğum zaman da üzerimde böyle erkek elbisesi vardı da ondan mı anladın?...

Taşınalım..

Koca yemekten sonra sükûnetle gazetesini okuyordu. Karısı bir müddet dikiş sepetile meşgul olduktan sonra yumuşak bir Van kedisi gibi kabararak kocasına yaklaştı. Koltuğun kenarına oturdu. Bir elile erkeğin saçlarını okşadı, ötekile etekliğinin pililerini düzeltirken:

— Canım, diye söze başladı, biliyor musun hiç elbisem kalmadı.

— Deme!

— Evet! Yeni kostümler yaptırmıya mecburum. Komşular elbiselerimin hepsini artık ezberlediler utanıyorum.

— Daha kolayı var cicim. Mahalleden taşınalım, olmaz mı?

Emret!..

Koca zengindi ama ihtiyardı. Kadın genç. Koca bir gün eve vakitsiz geldi. İçeride genç bir delikanlıya rasladı.

Karısına sordu:

— Kim bu?

— Bir gazeteci, senin nasıl zengin olduğunu sordu, anket yapıyormuş.

İki gün sonra yine ayni tesadüf vukua geldi

Bir hafta sonra yine karşılaştılar.

Koca bu sefer âdeta çıkıştı:

— Bu oğlan sinirime dokunmıya başladı.

— Pekâlâ, kocacığım, sen emret! Ben yarından itibaren bir başkasını bulurum.

İnsanların en şirin tarafları sevgileridir. Sevdiğimiz zaman, daha çok insan oluruz.

*

Gülmek, ağlamanın aksi değildir. Ağlamak yaşamanın aksi.

*

Gülmesini bilmek, ağlamasını bilmekten güçtür. Biri ruhun sevincine, biri asabın bozukluğuna aittir.

*

Sevgisiz ümit gibi ümitsiz sevgi de olamaz.

*

Sevmeyi bilen adam bahtiyar etmesini de bilir.

*

Gözlerin içi yalan söylemez. En usta aktörün bile makiyajla değiştiremediği bir orası vardır.

*

Küçük çocuklar en mânasız şeylere gülerler. Bu doğrudur ama, en temiz, en pürüzsüz gülüşler de bunlardır.

*

Gölgesiz insan gibi ruyasız aşk da yoktur. Fakat bazan ışıkların oyununa kurban oluruz da, gölgemizi kaybeder, aşkımızın ruyasını unuturuz.

*

Sevdiğimiz kadın, sevmeden evvel tahayyül ettiğimiz tipe hiç benzemiyebilir. Bunun zerre kadar ehemmiyeti yoktur. Sevince tahayyül ettiğimiz tipi sevdiğimiz kadına benzetiyoruz.

*

Kafamızdaki ideal için dövüşmekle bir kadın uğuruna dövüşmek ayni şey değildir. Birincisinin tahakkukunu görmeden ölürsek yanmayız, fakat aşkın kavuşmamasını kabul edenlere sersem derler.

*

Kıskançlık, bir hastalıksa, mikrobu muhakkak aşktır.

*

Sevmeden kısmanmanın, kıskanmadan sevmenin mümkün olabileceğini söyliyenlere sakın inanmayın!

*

Dünyada sevmek de dahil olduğu halde hiç bir şey ebedî değildir. Eğer ebedî olsaydı anamızın üstüne el kızını sevebilir miydik?

Filozof

— Dayı, bir kız alıyorum..
— Yenilerden mi?.
— Hayır, otuz altı modeli!...

Bir dalgınlık Vakası

★ ★ ★

Filorinalı Nâzım kendini ilham perisinin eline verdiği demlerde pek dalgın olur. O zaman dünyayı unutur. Saatlerce şiir yazar, saatlerce şiir okur.

Bir gece yarısı, yine sünuhat sular gibi şarıl şarıl akmıya başlamış, üstat esericedit kâğıtları dayandıramaz olmuştu.

Birdenbire şairin şair kerimesi odaya girdi. Heyecanla fısıldadı:

— Babacığım! Babacığım! Galiba evimize hırsız girdi. Yukarı katta ayak sesleri duyuyorum.

Üstat başını iki yana sallıyarak cevap verdi:

— Rica ederim, şimdi kabul edemiyeceğimi söyleyiver. Görüyorsun ya, şiir yazıyorum.

Kulaktan... ...kulağa

YAZ BAŞLARKEN

Bahar başlayınca şehirlide uyanan çeşit çeşit hırslardan, emellerden biri, Boğaz, Ada, Suadiye gibi açıklık bir yerde haline uygun bir köşe tedarik etmek ve birkaç ay güneşe, rüzgâra, denize karşı kendini kalafata çekerek kışın yorgunluklarını gidermektir.

Dün pencerenin önünde bayanla karşılıklı düşünceye dalmıştık. İnsana ne gelirse dilinden geldiğini bunca tecrübelerle öğrenmiş olmakla beraber yine patavatsızlıktan kendimi alamıyarak sordum:

— Ne düşünüyorsun?

Bayan karşıki yangın duvarının üstünde yeşermiş çiçekleri göstererek cevap verdi:

— Bahar oldu, biraz sonra yaz da gelecek. Ağaçlar yeşil elbiselerini, kadınlar son moda yaz tuvaletlerini giyecek. Bütün tabiat bayram ederken bu duvarın karşısında çile doldurmanın hüznünü düşünüyorum.

Ben, mânasız sualimle bu mânalar, hem de çok derin mânalarla dolu cevabı hak etmiştim. Fakat sözün nasıl tehlikeli bir mecraya doğru gitmekte olduğunu görerek, telâş ve dehşetle atıldım:

— Biz de gezeriz, cicim... Hep burada oturacak değiliz ya... Bir gün Adaya, bir gün Çamlıcaya, bir gün Yakacığa... Fakat iş bu kerteye geldikten sonra Ada Moda gezintilerini nekadar ballandırsam, nafile idi...

— Öyle bir günle, beş günle olur mu? Dedi, Adada bir ev tutmalıyız... Bu, her şeyden evvel senin sihhatin için lâzım...

Ben cevap verdim:

— Beni düşünme cicim... Vallâhi buranın yazı bana daha yarıyor.

— Öyle zannedersin... Behemehal bir şey aramıya gitmeliyiz...

Artık işin gizli kapaklı tarafı kalmamıştı. Ben bedbin bir tavır takınarak:

— Bu sene imkân yok, dedim, kaç kişiye borçlu olduğumu biliyor musun?

Bayan endişemin bundan ibaret olduğunu görünce güldü, ve neşeli bir çehre ile cevap verdi:

— Ne çıkar sevgilim? Borçlularını Adaya davet edecek değiliz ya...

KAŞ YAPAYIM DERKEN

Bir misafirlikte idik.

Yaşlı bir ressam, istibdat devrinin bazı maskaralıklarını anlatıyor, ev sahibi bayan bu hatıraları dinlerken gözle görülür bir şekilde asabîleşiyordu.

Nihayet hatıralar bitti; ressam müsaade alarak salondan çıktı. Misafirlerden doktor (F.):

— Bizim ressam ne hoş adamdır, dedi.

Bayan artık kendini tutamadı:

— Bırakın şu zevzeği, rica ederim, dedi. Sözüm ona sanatkâr olacak, ince adam olacak. Gördünüz mü yaptığı kabalığı?

Hep birden şaşırdık:

— Aman bayan biz bir şey farketmedik, ne oldu? Diye sorduk:

O, dikkatsizliğimize hayret ederek izahat verdi:

— İstibdat devrine ait hatıraları anlatırken ikide birde bana filân beyi hatırlıyor musunuz? Falan paşayı tanıdınız mı? Diye sualler soruyordu... Hiç dikkat etmediniz mi?

Biz yine anlıyamıyarak aptal aptal sorduk:

— Peki, bundan ne çıkar?

— Otuz otuz beş yıl evvele ait şeyleri benim hatırlamama imkân olur mu?

Mesele anlaşılmıştı. Fakat doktor anlamamazlıktan geldi:

— Kusura bakmayın bayan, dedi, hafızanızın zayıf olduğunu bilmiyor.

ŞİŞMANLAMAK İÇİN

Daima zayıflıktan şikâyet eden bir arkadaş anlattı:

— Birçok tecrübeler yapıp bir kilo bile almıya muvaffak olamayınca, meşhur doktorlarımızdan birine gittim. Halimi anlattım:

— Hazakatiniz malûm üstat, dedim. Beni bir parça şişmanlatmıya muvaffak olursanız size zamanın Lokman'ı diyeceğim.

Doktor, zamanın Lokman'ı olduğundan şüphe etmemesine rağmen, memnun oldu ve bana mufassal bir yemek listesi ve birçok çeşit ilâç verdi.

Bir ay sonra kendisini görmiye gittiğim zaman, şişmanlamak şöyle dursun, bilâkis yarım kilo kaybetmiştim.

Üstat beni tekrar muayene ettikten sonra:

— Sigara içer misiniz? dedi.

— Hayır.. ağzıma koymam, dedim.

Üstat — Başlamalısınız? Dedi, hem de günde en aşağı iki paket içmek şartile...

Biz fenne inanmış insanlarız. Doktorun tavsiyesine pek akıl erdirememekle beraber, dediğini yaptım.

Yine bir ay fasıla ile üçüncü defa muayeneye girdiğim zaman, yarım kilo daha kaybetmiş bulunuyordum.

Şikâyetli bir tavırla:

— Halimi görüyorsunuz, dedim, yine olmadı.

Doktor güldü:

— Merak etmeyin, dedi, bundan sonra şişmanlıyacaksınız? Fakat sigarayı bırakmak şartile...

— Aman üstat ne söylüyorsunuz.

Üstat hiddetle bana çıkıştı:

— Ben söylemiyorum, fen söylüyor evlâdım... Tütünü bırakanların derhal şişmanlamıya başladıkları tıbbın en su götürmez hakikatlerindendir. Sizi sigaraya başlatmamın sebebi, sırf bu rejimi tatbika meydan hazırlamak içindi.

SENİN KADAR

Kocasının işi çıktığı için bayan kaplıcalara yalnız gitti. Döndüğü gün erkek kıskançlıkla sordu:

— Gıyabımda fazla hoppalık yapmadın ya?

— Hayır, senin kadar.

— Öyle ise bir daha yapayalnız bir yere gidemezsin. Ben adamın gözünü patlatırım.

Papağan

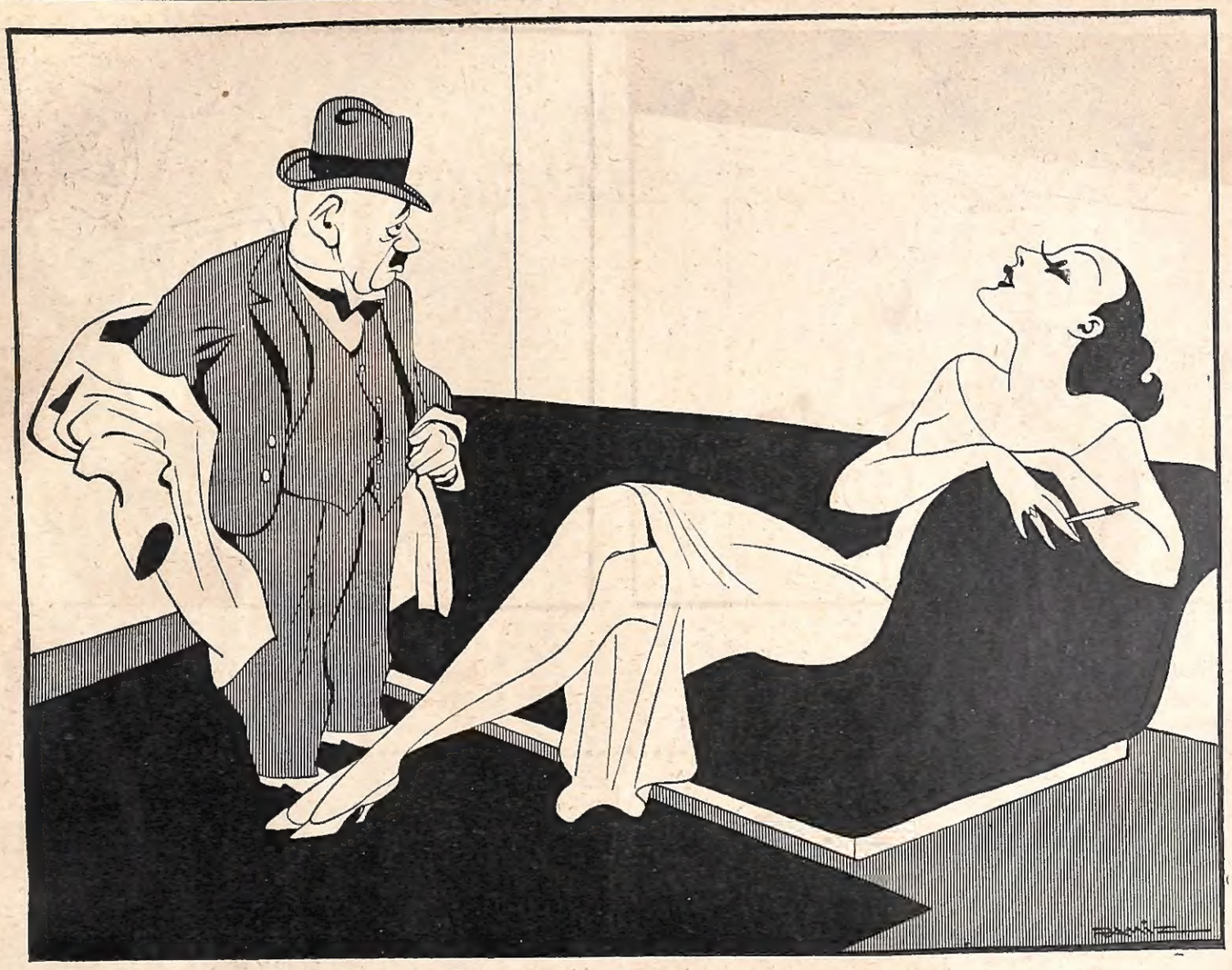

Erkek — Bu ay bakkala, kasaba, terziye beş para vermedim...
Kadın — Oh, oh, desene nihayet monden hayata alışıyorsun!...

Kız!.. Yavuklun Olayım!..

— 1 —

Sana gönül vermeyen ya deli, ya ahmaktır;
Küçük, beyaz ellerin bir pamuktan yumaktır!..
Benim senden dileğim dizinde uyumaktır,
Korkma, öpücük değil!..

— 2 —

Boynun nekadar düzgün! Göğsün nekadar geniş!
Sedef gibi parlıyor ağzında bir sıra diş!..
Okşadıkça şaşarım, ey güzel kız; kim demiş
Saçın bürümcük değil!..

— 3 —

Kolların görülmemiş bu derece beyazı,
Onları benzetirim bir fil dişine bazı!..
Güzelliğinle övün: Başka kızların ağzı
Böyle küçük değil!...

— 4 —

Tanrı ölçüp yaratmış: Bacak uzun, bel ince;
Heykel gibi gezersin ayakta yükselince,
Bilekler narinleşir topuklara gelince,
Kalçalar düşük değil!...

— 5 —

Vuruldum o bakışa!.. Bayıldım o biçime!..
Aşkınla benzesin mi gözyaşlarım sicimce?..
Benim senden dileğim su serpmektir içime,
Yangına körük değil!...

— 6 —

Yetmez mi ayrılığın?. Hasretten kurtulayım!..
Yüreğimdeki derde ben de deva bulayım;
Tanrı böyle buyurmuş; kız!. Yavuklun olayım,
Yaşın pek küçük değil!...

Necdet Rüştü

Hatayda:

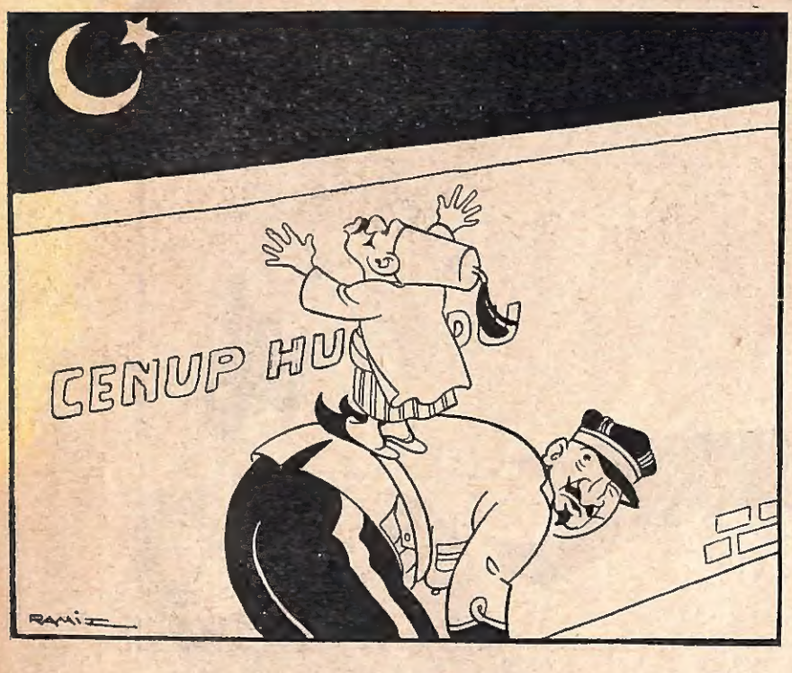

—Müstemlekeci uşağı — Nafile, karanlıkta hududu aşalım dedik.. ay akşamdan doğdu!...

Belgratta:

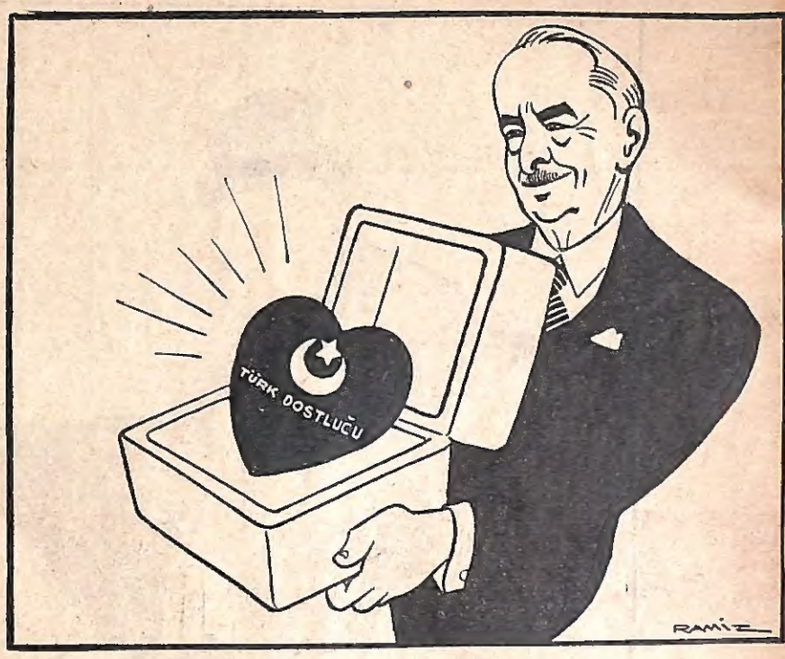

İsmet İnönü — Dost Yugoslavyaya, Türkiyenin candan hediyesi!

Yaşlı bayanları yüzde yüz gençleştiren:
OPERATÖR FAHRİ AREL

Ne çıkar?

Kendisini hasta hissetti. Doktora koştu. Çok evhamlı idi. Muayeneye meydan bırakmadan sordu:

— Aman doktorcuğum, bana şunu peşinen söyle daha on beş sene yaşıyabilir miyim?

— Pekâlâ, içki içer misiniz?

— Hayır.

— Sigar?

— Kullanmam.

— Zevk namına neler yaparsınız?

— Hiç bir şey!

— O halde azizim, on beş sene daha yaşamaktan ne çıkar?

Çaresiz

Meyhanede kafayı çekiyorlardı. Lâf arasında kadınların israfından bahsetmiye başladılar!

Bıyıklısı sordu:

— Yahu, duyduğum sahih mi? Sizin bayan elbiselerini Paristen mi getirtiyor?

Bıyıksızı cevap verdi:

— Evet!

— Aman birader, Allah muinin olsun! Bu neden icap etti?

— Çaresiz azizim, buradaki terziler bize artık taksitle elbise yapmamıya başladılar.

Acaba

Hem içiyor, hem de derin derin düşünüyordu. Arkadaşları meraklandılar. Biri sordu:

— Yahu böyle derin derin ne düşünüyorsun.

Öteki başını teessüfle sallıyarak cevap

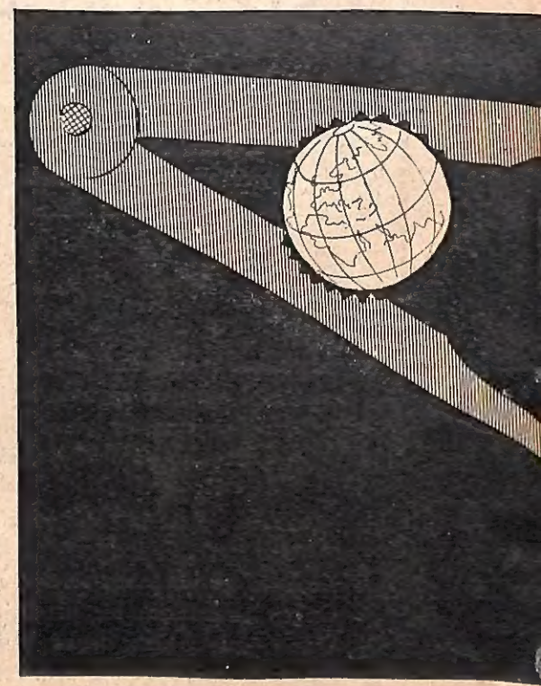

Diplomatların kırma

Hindistanda:

Gandi — Haydi yavrum, göreyim seni iyi bir oyun oyna!..

İspanyada:

Hükûmetçiler — Vay alçak âsiler vay, bize yıkacak yer bırakmamışlar!..

...angisi!...

verdi:

— Sorma azizim, karım sabahleyin bir şeyler söyledi ama şimdi unuttum. İki kadeh iç de saat onda eve gel mi dedi, yoksa 10 kadeh iç de saat 2 de mi gel demişti?

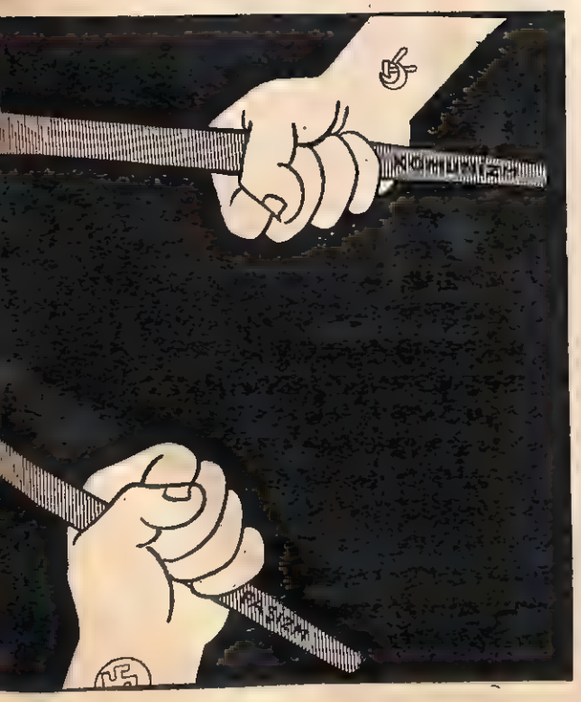

...istedikleri ceviz!..

Adresini verir misiniz?

Keçeci zade Fuat Pariste ataşemiliter iken birçok duellolar yapmıştı. Bir keresinde hasmı kendisini pek hiddetlendirdiği için Keçeci sağlama gitmiye, kılıcını herifin göbeğine saplamıya karar verdi. Bulonya ormanının tenha bir köşesinde karşı karşıya durunca Keçeci zade:

— Affedersiniz efendi, dedi, lûtfen ölmeden evvel dul karınızın adresini verir misiniz? Af dilemiye gideceğim.

Adam bu soğukkanlılık karşısında tarziye verdi.

Medenileştirmek

Vak'a İtalya - Habeş harbi sırasında bir iptidaî mektebinde cereyan eder.

Öğretmen, bahçede feryatlar işitti. Koştu. Kemal yine küçük bir arkadaşını evire çevire dövüyordu.

Öğretmen kızdı' Kemalin kulağına yapışarak çıkıştı:

— Bu ne rezalet, yine mi kendinden kuvvetsizini dövüyorsun.

Kemal sükûnetle cevap verdi:

— Hayır bay öğretmen, dövmüyorum, medenileştiriyorum,

Şişlinin meşhur doktoru!..

İSMAİL KENAN

YALNIZ KALMAK KORKUSU!...

— Fatma yine evlenmiş..
— Boşandığını duymamıştık...
— O boş kalmaz ki, duymuş olalım!.

Göz Dağı!

İşitince evvelâ inanmadık! Bizim Şahap evleniyormuş. Şakası yok. Nişanı yapmış, kâğıtları asmış, önümüzdeki cumartesi günü gecesi düğün kuruyormuş!

— Bizim Şahap sahiden başgöz oluyor ha, dedik, Melâhatı alıyormuş öyle mi?

Haberi getiren tasdik etti:

— Melâhati alıyor.

Senelerdenberi sürüp giden bu gülünç, gülünç olduğu kadar da feci aşk macerasının böyle acıklı bir neticeye varacağını zaten hepimiz biliyorduk! Mukadder âkıbete çaresiz boyun iğdik. Bir ölüm telgrafı almışız gibi ciğerimiz yandı.

Adına «Melâhat» denen bu fırtınayı bizim koca Şahap nasıl idare edecekti? Melâhat öyle ele avuca sığmaz, öyle oynak, öyle asabî bir kızdı ki sarı kıvırcık saçları, ince vücudile gözümüzün önüne gelince:

— Yazık, dedik, yazık oldu, yandı bizim oğlan!..

Ertesi gün kahveye düştü. Yüzüne karşı, dudaklarımızda zoraki bir gülüş:

— Tebrik ederiz yahu! Diye bağırıştık, bahtiyarsın desene...

Büyük ağzını yaya, yaya bir güldü:

— Eyvallah, dedi, düğüne hep davetlisiniz! Gelmemezlik edenin yüzüne bakarsam namerdim.

— Çemiyet bizim sayılır, sen üzülme, cevabını verdik, rakıyı bolca al, zeytinyağlı mezeler isteriz.

* * *

Düğün gecesi çok neşeli geçti. Seviçten tir tir titriyen Şahabı kendi elimizle ensesini pişirerek gerdeğe koyduk.

* * *

Şahap mahalle kahvesinin gedikli müşterilerindendi. Hem de saat bire, ikiye kadar yayılıp kalanlardan...

— Bakalım, bizimki kaç gün dayanacak! Kaçıncı gece aramıza gelecek!

Diye bahse girdik.

— Bir hafta ancak sürer balayı!

Diyenler bahsi kazandı. Düğünün haftasında üstat yel yeperek, yelken kürek içeri girdi. Benzi biraz sararmıştı. Hattâ bana öyle geldi ki, harekâtında bile bir atalet var. Biraz gülüştük. Biraz alay ettik. Bir aralık arkadaşlardan biri, galiba Şevket, yeni güveyi bir kenara çekti. Kulağına uzun uzun bir şeyler anlattı. Şahap telâşla cevap verirken elini birkaç kere pantalonunun arka cebine vurdu. Dikkat ettik: Arka cep kabarıkça, âdeta insanın;

— Tabanca var!

Diyeceği geliyor. Bir iki parti iskambil oynadık. Sonra Şahap saate bakarak:

— Malûm a, bana müsaade.

Dedi, kalktı. Büyük vücudü kapıdan kaybolunca, Şevkete merakla sorduk:

— Neydi Şahaba okuduğun masal Şevket?

— Ne olacak! Melâhati bilmiyen mi var? Gözünü aç dedim, alnına yaldızlı yaldızlı kâküller dolarsa karışmam!

— Ne cevap verdi?

— Neden arkasına vurdu?

— Ne dedi?

— İşte gördüğünüz gibi, korkma, azizim, dedi. Bizde aldanılacak göz var mı? İlk geceden göz dağı verdim. Tabancamı burnuna uzatarak, Melâhat, dedim, eğer en ufak bir münasebetsizliğini görürsem, beynini patlatırım. Ben sözümün eriyim. En sonraki lâfı en evvel söylerim!

— Öteki ne cevap vermiş? Aman Şevket onu da söyledi mi?

— Söyledi, bizimkinin anlattığına göre, yemin etmiş! Sevdiğini söylemiş. Eğer bir kötü halimi görürsen boynum kıldan incedir, kanım sana helâl olsun demiş!

Şevket Şahabın taklidini okadar güzel yapıyordu ki, hepimiz katıla katıla güldük.

— Bu yeni icat sadakat ilâcı bire bir gelir inşallah dedik.

* * *

Vak'adan aylar geçti. Bir sene doldu. Bir akşam Şahap kahveye ablak suratı karmakarışık geldi. Bir kenara oturdu. Somurtuyordu, etrafını aldık:

— Ne oldu âşık?

Sükût.

— Ne var, söylesene?

Ses yok!

— Anlat be adam, derdini dökmiyen, derman bulabilir mi?

Nihayet dile geldi:

— Daha ilk geceden bizim karıya ne dediğimi biliyorsunuz?

— Biliyoruz, Şevket anlattı. Göz dağı vermişsin! Ne oldu?

— Daha ne olacak? Gözdağı para etmedi, galiba ökseye bastım.

— Allah esirgesin!

—«Deme be yahu?

— Zannetmem, nahak yere şüphelenmiş olma!

Acıklı bir iç çekişile hikâyeye başladı:

— Göz dağını verdikten sonra kalbim rahat dolaşmıya başladım. Evelki akşam kahveden eve giderken, yangın yerinde önüme iki kişi dikildi. Bana:

— Ateşin var mı, ağabey?

Kız — Bizim bayan beni seninle görmüş, artık bana yol verecek ben ne yapacağım Allahım?.
Helvacı — Korkma kız, başımın üstünde yerin var!...

Dediler. Pabuç bırakır mıyım.

— Açılın itler!

Diye feryat ederek tabancamı çektim. Birisi üstüme gelecek oldu. Tabancanın tersini suratına yapıştırdım. Sendeledi. Ötekiler daha tabansızmış. Kaçmıya başladılar.

— Arkalarından bir iki el silâh atayım, konu komşuya kabadayılığım destan olsun dedim.

Başladım tetiği çekmiye... Allah Allah, buna da ne oldu? Top güzel güzel dönüyor. Horoz kalkıp iniyor. Sade kurşunlar patlamıyor.

Eve gelince sesimi çıkarmadım. Ertesi sabah karıya çaktırmadan kurşunları muayene ettim. Bir de ne göreyim? Kovanlar ustalıkla açılmış, içlerinden barutlar hep çıkarılmış:

— Kim yer bu haltı?

Diye ayaklandım. Bir de bizim beslemeyi sorguya çektim ki, ne duyayım, bizim Melâhat olacak alıp yürümüş, Ben işe gidince, takıp takıştırır, sürüp sürüştürür, sokağa uğrarmış. Kızı daha sıkıştırdım. Bir gece tabancayı, kurşunları karıştırırken görmemiş mi?

İşi şimdi anladınız ya?

* * *

Bir hafta sonra Şahaba adliyede rasladım. Boşanma davası açmış.

Ve bir sene sonra Şahap tekrar kahveye döndü. Dilinde «Bekârlık sultanlıktır.» sözü ve nüfus kâğıdında mürekkebi kurumamış bir «Dul» kelimesile...

Ta - Ka

Ziyaretçi (Fütürist ressama) — Ben sergiye giriyorum diye galiba sıhhiye müzesine girdim!...

Haftanın Anketi:

Cep takvimi şairlerile mülâkat

Dördü başbaşa vermiş konuşuyorlardı. Yanlarına oturdum. Selâm verdim. Mukabele ettiler:

— Bonjur.

— Gutbay.

— Bonciyorno Sinyore..

— Eyvallah..

Anladınız ya. Biri Fransızca biliyordu. Bir sene Pariste dolaşmış, peder parayı kesince, İstanbula düşmüştü. İkincisi, birkaç sene Kolleje devam etmiş, kendinde dehşetli edebiyat istidadı keşfedip ciddî dersleri bir bir atmış postu pastahaneye sermişti. Üçüncüsü, daha yaşlı idi. Fi tarihinde tertip edilen seyyar sergi ile İtalyaya kadar gitmiş, vapurdaki kepazeliklerinden dolayı sergi riyaseti tarafından apar topar memlekete iade edilmişti.

Dördüncüleri çok babayani, çok basit, bir çocuktu. Divan edebiyatını baştan başa ezber bilir, tasavvufa akıl erdirdiğine kani, tarih düşürür, kaside yazardı. Hattâ kendisini genç edebiyatçılardan sayardı.

Fransızca bilen söze başladı:

— Ne diyordum? Evet, edebiyat, deyip de geçmiyelim. Literatür dediğin havadan doğmaz. İlham bu memlekette yaşıyamaz. Om dö letr için Parisin Bohem hayatı olmalı. Hey anasını... O ne âlemdi, artist misin, hürriyetin senindir. Sarhoş olur, kaldırımda yatarsın, kimse aldırmaz. Sabahlara kadar beğendiğin gibi serserilik et, akşama kadar uyu. Gece yine ayni hayat. Ah Paris ah! Şimdi gözümü kapayıp Pariste açsam üç günde üç cilt şiirle gelmezsem bana lâş desinler.

Üçü de başlarını sallıyarak tasdik ettiler. Kollejde okumuş olanı:

— Yerden göğe kadar haklısın, dedi, öyle ya bunun burasında ağaç gibi yaşıyoruz. Şimdi birdenbire milyoner olsam, bir yat alır bütün dünyayı gezerdim. Düşünün bir kere, insan dünyanın her tarafındaki, her cins kadından kâm alırsa seksapel'e dair iki koca ciltlik eş'ar donatmaz mı?

Üçü de başlarını sallıyarak tasdik ettiler. Sergiden kovulan:

— Doğru söze ne denir Sinyor, diye başladı, Şu Marinetti'yi bir düşünün koca bir devlet arkasında olmasaydı, bir satır yazı yazabilir miydi? Ama diyecekler ki Marinetti dediğin, hokkabazın biridir. Hendese şekillerile karışık şiir yazılır mı? Eserlerini, kendisi bile anlamıyan herife metelik verenin aklı var mı?

İşte bu söze tutuluyorum. Sanat eseri dediğin şey, her kes tarafından anlaşılırsa sanat eserliği kalmaz. Onu birkaç kişi anlıyacak ama herkes takdir edecek. Anlıyamıyor musun? Takdir et bari. Zaten halk kalabalığına da bu düşer. Meselâ şu benim şiirlerim Allah için birer şaheserdirler, fakat anlıyan yok. Daha iyi ya, işte! Demek dahiyane yazıyorum.

Dayanamadım:

— Bari siz izah etseniz!

Diyecek oldum. Nasırına basılmış gibi:

— İzah edebilir miyim? Onlar, benden de yüksek, dedikten sonra devam etti. Marinetti'yi bütün bir Faşist hükûmeti tuttu. Buna da bir kulp taktılar.

Faşistler milletin yükselmesini istemezler. Milletin cahil kalması taraftarıdırlar. İşte Almanlarda yakılan kitaplar meydanda dediler...

Benim buna aklım ermez. Şimdi sanatkâra hükûmet, birer villâ, birkaç otomobil, bir iki bin lira aylık bağlamalı. Biz o zaman canımız istediği vakit şiir yazalım da gözleri şair görsün!

Enderun edebiyatı artığı da lâfa karıştı. Tecvitli bir lisanla:

— Elbette mühim, dedi, elbette doğru söylüyorsun! Gayri bigânelikten illâllah! Filvaki:

Atarlar sengi tarizi düruhtu meyvadar üzre!

Amma, bu rütbe vurdum duymazlık da kabak tadı verdi. Evvelce ne âlâ medaris ve tekâya varmış, ehli sanat buralara postu serer, ekmek elden, su gölden gününü gün edermiş. «Üzemanın tebeddülü ile ahkâmın tagayyürü inkâr olunamaz.» Amenna velâkin şu arayı fudelâ neylesun! Biz de varup dünyevî meşağil ile haşrüneşir olamayız a. Elimizden tutulmalı, caizemiz sunulmalı. Andan sonra türlü kasidei garra, methiyei kübra talep olunmalı. Ayâ doğru değil mi efendim?

Üçü birden tasdik ettiği zaman, pastahanenin saati akşamın sekizini vurdu. O zaman zemberekleri boşanmış gibi sıçradılar. Birincisi:

— Bir lokanta keşfettim, Fransız şarabına benzer şarabın bardağı beş kuruşa oraya gideceğim, dedi. İkincisi:

— Bir viski içmeliyim, gutbay..

Diyordu. Üçüncüsü:

— İtalya makarnasını almadan yapamam!

Diyerek fırladı. Sona kalan hazret esniye esniye:

— Varalım biz de bir lokma eklidelim! Dedi ve önüm sıra kapıdan çıkarken âdeta yüksek sesle mırıldandı:

Ehli diller, tabağa pür dilkişadır köfteci,
Pür sehadır, pür safadır, pür ziyadır köfteci!
İspinoz

Hayret etmem!.

Her sabah ayna karşısına geçti mi, homurdanır dururdu. Bir sabah karısı dayanamadı, sordu:

— Sana ayna karşısında ne oluyor kuzum?

— Daha ne olsun, baksana saçlarım dökülüyor.

— Hayret etmem! Öyle bir başın üstünde durmak zevkli bir iş değildir **vesselâm.**

— İyi ki piyangodan bana büyük ikramiye çıkmadı...
— Yiyip bitirir miydin?.
— Hayır, karım beni yiyip bitirirdi!...

— Artık ihtiyarladım kardeşim, gözlerim toprağa bakıyor. Yakında biribirimizden ayrılacağız...
— Kasavet çekme,benim de bacağım topal oldu.. yakında pastırmacı dükkânında buluşuruz!...

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 6 —

— Hişt sandalcı, hişt kayıkçı, gel bizi Adaya götür, sandalcımız Adada kaldı.

Çok geçmeden ışıklı şey bizim sandala yanaştı ve birkaç dakika sonra iki sandal bir arada olduğum yere sokuldu.

Öteki sandalın içinde bir sürü süt güğümü ile bir iki küfe zerzevat ve bir de sakallı sandalcı vardı. Anlaşılan bu sandal Alibey köyünde götürülmesi bana teklif edilen dolu süt güğümleri ile zerzevat küfelerini İstanbula indiriyordu. Sakallı, yaşlı sandalcı bir Rizeli şivesile bana sordu:

— Ulan ha bu sandal nerenin sandalı?

Birden kendimi topladım ve ben de bir Rizeli şivesi yaparak:

— Bu sandal, dedim, dışarı denizindir, Kadıköy sandalıdır.

— Ne arıyorsun ha bu vakit burada!

— Hanımları gündüzden gezmiye Silâhtara getirmiştim de....

— Ya sandalın denizde iken kendin karada ne ararsın?

— Hanımlar buraya çıkmıştı, ben de sandalı karaya çekmiştim... Sonra hanımlar içeriye girip de sandalı yüzdüreyim derken bu sandal olacak gâvuroğlu gâvur, birden elimden kaydı, açıldı gitti denize.. ben de kaldım ha burada!..

Biz böyle konuşurken ben sandala geçmiş, küreklere oturmuştum. İhtiyar kendi fenerini kapıp yüzüme tutarak beni teşhise çalıştı, fakat tanıyamayınca tekrar sordu:

— Senin limanın neresi?

— Limanım Üsküdardır Üsküdar!!

— Sen Rizelimisin, Sürmeneli mi?

İş çatallaşıyordu. Rizeliyim desem ya herif de Rizeli olup başlarsa bana:

— Kimlerdensin?

Falan diye sormıya!

— Ben, dedim, Hopalıyım Hopalı!

— Vay ocağı yana senin gibi Hopalının! De haydi çek sandalını da düş öne... Senin yolun uzaktır, geç kalmıyasın!

— Eyvallah babalık, eyvallah!

Kızlar kıs kış gülmeden katılıyorlardı. Adamcağız bizi selâmetleyip iki Adanın arasından Karaağaç tarafına sapınca şehlâ gözlü:

— Ay, dedi, ödüm patlıyordu.

Dümenci gülerek bana:

— Sandalcı, dedi, sen, ne güzel taklit yapıyorsun!

— Yaparım zahir!

— Haydi bizim de taklidimizi yapsana...

— Onu da başka akşam yaparız inşallah!

Burada taklit yaptığımın sebebi, bizim sandal başını alıp da Adadan açıldığı zaman yanımdaki çocuklar el çırparak bağırışmıya başlamışlar ve bunun üzerine Adada eğlenenlerden çoğu etrafımızı sarmışlardı. Eğer ben ihtiyar sandalcı ile konuşurken sesimin tonunu ve şivemi değiştirmemiş olsaydım belki orada beni tanıyanlardan birinin:

— Ay bu sandalcı yabancı değilmiş yahu! Diye bağırarak işi falso etmek korkusu idi.

Bu ikinci ve yarı alaylı vartadan sonra Bahariyenin nane, ıtır, zambak, karanfil, manolya kokulu köhne yalılarının önünden geçişimiz hepsinden ömür oldu. Kızların üçü birden ve melodisi pek ruh okşıyan pesten bir şarkı tutturdular. Yalılardan bazılarının önlerindeki küçük bahçelerde oturan aileler kızların bu şarkısı karşısında put kesilmişler, onları dinliyorlardı.

Buradan geçişimiz çok ağırdı. Kürekler, sık sık değil, âdeta arada bir sevgilinin saçını okşar gibi suyu pek hafif okşuyorlardı.

Sonuncu yalılara yaklaştığımız zaman şarkıyı kestiler. Şehlâ gözlü bu sonuncu yalıların yarı aydınlık ve perdeli pencerelerine bir müddet gözlerini dikti. Sonra, o zamanlar bu gibi güzel manzumeleri okuma modası olan ahengi bol bir eda ile Yahya Kemal'in şu şarkısını tutturdu:

«Dün kahkahalar yükseliyorken evinizden»

«Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden»

«Bir kahkaha sahillere çarpar diye sizden»
«Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden»
«Dün bezminizin bir ezelî neşesi vardı»
«Saz sesleri tâ fecre kadar körfezi sardı»
«Vakta ki sular şarkılar inlerken ağardı»
«Bendim geçen ey sevgili sandalla denizden»

* * *

İkinci kıt'anın son iki mısraı okunurken pencerelerden birinin perdesi yavaşça aralandı, cam sürüldü, pencereden bize doğru uzanan pijamalı genç bir erkek başı, sandal İplikhanenin önüne gidinciye kadar bizi süzdü ve biz gözden kaybolurken elile sandalı selâmladı, buna bizimkiler de ayni tarzda mukabele ettiler. Dümenci şehlâya dedi ki:

— Kız, az kalsın çocukcağızı gece vakti pijama ile dışarıya fırlatacaktın!

Sarışın sordu:

— Dönüp oradan bir daha geçelim mi?

İkisi birden:

— Haydi! Haydi sandalcı, dönüp oradan bir daha geçelim!

Yine hayatta bazan en ufacık bir sebepten, en umulmıyan küçücük bir hâdisden, daha doğrusu bir incir çekirdeği bile dolduramıyacak kadar ehemmiyetsiz bir vaziyet kırıntısından dolayı öyle anlar oluyor ki, göklere, yahut göklerden daha başka âlemlere doğru lâtif hulyalar ile yükselmekte olan insan ruhu, o lâtif hulyalı âlemlerden, birdenbire kanadı kırılmış bir karga gibi yerin dibine doğru yuvarlanmıya başladığını sanıyor!..

. . . . . .

— Haydi, haydi sandalcı dönüp oradan bir daha geçelim!

Bu söze verdiğim karşılık şu oldu:

— İyi ama, akşam üstü sizi Silâhtardan sandala alırken hesapta bunlar yoktu. Ben sizi doğruca götürüp köprüye bırakacaktım.

Benden hiç beklemedikleri, ummadıkları bu tok söz onları şaşırttı. Birdenbire vaziyeti kavrıyamadıkları için, bu sözüme oldukça içerliyen esmer dümenci:

— Hesapta, dedi, bunlar yoksa, tabiî biz eşek değiliz; pazarlığımızın haricinde sana elbet fazlaca bir bahşiş vermesini biliriz!

— Siz bahşişinizi götürünüz de başka kulunuza veriniz; ben sizin bahşişinize muhtaç değilim!

— Ey haydi, fazla söylenme de çek artık!

Artık hırsımı küreklerden; hayır kürekler den de değil de altımızdaki durgun ve bizimle hiç ilgisi olmıyan her şeyden bihaber, masum sudan alıyordum. Kürekler suyun sathından bir karış aşağısını öyle kamçılıyor, öyle dövüyordu ki suyun iniltisi davul gümbürtüsü gibi iki sahilde akisler yapıyor ve sandal alabildiğine koşuyordu. Halıcıoğlu önlerine gelinciye kadar kimse ağzını açmadı. Fakat oraya gelince dümende oturan kız:

— Bizi, dedi, çek şu iskeleye çıkar da biz oradan artık vapurla gideriz, sen de evine geç kalma!

Ötekiler de ayni teklifi yaptılar:

— Evet evet, en iyisi o, sen bizi şu iskeleye bırakıver de işine git!

Vaziyet çok nazik ve çok ağırdı. Bahariyeden ayrılırken ben büyük bir pot kırmıştım. Hem de kelebek kadar ince üç genç kıza karşı... O üç genç kız ki, saatlerdenberi benimle ilk defa yol ve biraz da içten gelme gönül arkadaşlığı yapmışlardı. Şimdi ise onlar bana karşı yine pek haklı olarak içlerinin en derinliklerinden gelen bir kırgınlıkla kırılmışlardı. Kabahat tamamile benimdi. Lâkin o dakikada biliyor musunz ki gönlüm bana neler söylüyordu? Kızları şimdi Halıcıoğlu iskelesine çıkarmak onları yürekleri ezgin ve bana hem kırgın, hem darğın olarak ebediyyen terketmek demekti. Onları ebediyyen terketmek de bir şey değildi. Zaten Halıcıoğlunda olmazsa yarım saat sonra köprüde terkedecek ve ihtimal ertesi sabah üçünü de unutmıya başlıyacak değil miydim?

Beni üzen, biribirimize karşı kırgın ve dargın ayrılmaktı. Eğer böyle ayrılacak olursak sonra bu hal günlerce benim kalbimi didik didik didikliyecek, birçok günlerimi bana zehir zemberek edecekti. Birden yumuşamak elimden gelmezdi. Bu vaziyet karşısında onlara hemen:

— Affedersiniz efendim, ben bir halttır ettim, bir eşekliktir yaptım, benim kusuruma bakmayın, kulunuz, köleniz olayım beni affedin de sizi yine götüreceğim yere kadar götüreyim!

Diyemezdim. Bu, pek küçüklük, hattâ pek bayağılık, pek aşağılık bir dönüş olurdu.

— Hayır, olamaz, sizi ille Karaköye kadar götüreceğim, Halıcıoğluna filân katiyyen çıkaramam, yok eğer bizi ille Halıcıoğluna çıkar! diye ısrar edecek olursanız karışmam küreği kafanıza.. şey pardon sandalı deviririm ha!

Demek de bir çeşit kabalıktan, hoyratlıktan, delilikten başka bir şey olamazdı! Onların bu son tekliflerine karşı bir dakika kadar hiç cevap vermeden düşündüm. Sonra:

— Eğer, dedim, bana bu geceyi sabahlara kadar cehennem etmemek istiyorsanız vazgeçin bu Halıcıoğluna filân çıkmaktan!

Esmer dümenci:

— Bizim Halıcıoğluna çıkmamızdan sana ne?

— Orasını ben bilirim!

Şehlâ:

— Söyle de biz de bilelim!

Sandalın içinde yeni durulmıya yüz tutan manzara gibi bizim kürekler de yavaştan durulmıya, sükûn bulmıya başlamıştı.

— Sizin anlıyacağınız ben çok hisli ve içli bir insanım, sizi böyle bana karşı kırgın ve dargın olarak bırakmak istemiyorum...

Dümenci:

— Önce seni biz de öyle sanmıştık ama, sonradan baktık ki...

Sarışın:

— Hiç çok hisli ve içli insan senin orada bize yaptığını yapar mı? Yalnın penceresinden uzanan yabancı bir başa karşı akşamdan sizinle pazarlığımız böyle değildi? Diye bağırır mı?

— Hay uzanamaz olaydı o kırılası baş bu gece o pencereden?

Çok zeki olan dümenci kız derhal vaziyeti kavrar gibi oldu ve gayet mânalı bir tarzda sordu:

— O baş sana ne yaptı?

— Ne yapacak, ağzımızın tadını kaçırdı!

Esmer kız hemen arkadaşlarının kulaklarına iğildi, benim duyamadığım birkaç söz fısladı.

Şehlâ:

— Acaba?

— Acabası, Recep ağası var mıya? Kör kör parmağım gözüne...

Şehlâ:

— Anlaşıldı sandalcı, anlaşıldı. Ne ise sen bizi bu gece Karaköye kadar götür bırak ama, biz bir daha katiyyen senin sandalına binmeyiz!

— Sebep?

— Sen çok asabîsin de ondan!

— Nereden anladınız asabî olduğumu?

— Oradaki kızmandan!

— Orada benim neye kızdığımı biliyor musunuz?

— Ne ise artık kapa da ağır ağır gidelim!

— İsterseniz sizi tekrar Bahariyeye doğru döndüreyim!

Üçü birden:

— Allah esirgesin!

— Bana kırgınlığınız, darğınlığınız geçti ya!.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Yangını haber alınca dairesindeki işlerini bırakıp tulumbasile yangına koşan mümeyyiz bey!...

Emniyetim var!.

Salamonla, Moiz, havrada karşılaştılar. Salamon Moize «dışarda görüşelim» diye işaret etti.

Dışarı çıkınca dostuna dedi ki:

— Moiz be, dun yece ruyamda seni yordum.

— Hayrolsun.

— Sus, pek hayirli deyil, bana senetsiz, sepetsiz yirmi beş lira borç verdin!

— Beni sana emniyetim vardir Salamon! Ne zaman elin serbeslerse ödersin. Üzülme.

RAMİZ

Karikatür Albümü

İçinde iki yüzden fazla karikatür bulunan bu albüm gayet nefis bir şekilde basılmaktadır. Pek yakında çıkacaktır,

— Hangi gişeden piyango bileti alıyorsunuz?.
— Neye sordunuz?.
— Hiç, kazandığınızı görmedik de bari biz de o gişeden almıyalım!...

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

RAMİZ Karikatür ALBÜMÜ

Sanatkâr karikatüristimiz Ramiz'in, yirmi senedenberi neşrettiği karikatürlerin en güzellerini bir albüm şeklinde hazırlamaktayız. Bu albümde iki yüzden fazla karikatür bulunmaktadır. Çok orijinal bir sanatkâr olan Ramiz'in bu albümdeki karikatürleri arasında mizah edebiyatımızda yer alacak kadar kuvvetlileri vardır.

* * *

Bu albümün sayfalarını neşe ile karıştırırken çok büyük bir zevk hissedecek, hele bazı karikatürler karşısında kahkahalarınızı zaptedemiyeceksiniz.

* * *

«Ramiz Karikatür Albümü» çok nefis bir şekilde «Yedigün» müessesesi tarafından bastırılmaktadır. Gelecek hafta ikmal edilerek neşredilecektir. Fiatı yalnız 25 kuruş olacaktır.

Bu güzel albümü bayilerinize sipariş ediniz.

ULUBORLU'da

Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii berber Fikri Parlatan'dır. Uluborlu okuyucularımız istediklerini buradan tedarik edebilirler.

Kıbrıs

Lefkoşada Yedigün — Karikatür — Karagöz gazetelerinin umumî bayii Bay M. LÜTFİ'dir. Okuyucularımız bütün Yedigün neşriyatını buradan tedarik edebilirler.

İhmal etmeyiniz...

"LINIA,, Kemeri istirahati temin, yağlanmayı men eder ve hareketinize gençlik verir.

Yalnız: **J. ROUSSEL de satılır.**

İSTANBUL Tünel Meydanı No. 12. 18 Numerolu kataloğumuzu isteyiniz, bedava gönderilir.

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

Romatizma Pimanol ile derhal geçer. Üşümekten, bel, diz ve arkaya gizen ağrıları hemen keser.

Karikatür

Suriyede isyan büyüyor..

Bu sarığı başıma kendim doladım !

Salihi Sedat S. — Umumi Neşriyat Müdürü: T. Bülent